

60 let Malega semenišča v Vipavi, 25. 4. 2012

Gospoda Apostolskega Nuncija Njegovo Ekscelenzo msgr. Juliusza Janusza, pomožnega škofa Jurija, vse tu zbrane duhovnike in laike, nekdanje gojence Malega semenišča v Vipavi in vse navzoče, prisrčno pozdravljam.

Ob 60 letnici našega malega semenišča smo zbrani pri maši v zahvali za vse vas, ki ste na tej ustanovi študirali in se vzgajali. Navzočnost Apostolskega Nuncija izraža priznanje vrha Cerkve takratnim ustanoviteljem in sedanjim voditeljem Malega semenišča g. rektorju msgr. Slavku Rebcu in njegovim sodelavcem.

Iz malega semenišča je izšlo preko 200 duhovnikov in ti pogosto molijo v 2. evharistični molitvi:« Zahvaljujemo se ti, da smemo biti tu pred teboj in ti služiti» .Gre torej za dve naši nalogi, ki opredeljujeta bistvo duhovniške službe. Najprej stati, biti pred Gospodom. V 5. Mojzesovi knjigi beremo, kako duhovniki niso prejeli nikakršnega deleža od zemljišč Svete dežele. Duhovniki so živeli od Boga in za Boga. Njihov poklic je bil stati pred Gospodom, gledati ga in biti z njim. Ko so drugi obdelovali zemljo, od katere je živel tudi duhovnik, je duhovnik vzdrževal svet v stiku in odprtosti Bogu (prim. 5 Mz 18, 1-5). Če se sedaj besede:Zahvaljujemo se ti, da smemo biti tu pred teboj, nahajajo v evharistični molitvi neposredno po spremenjenju, kažejo na našo navzočnost pred Gospodom, ki je sedaj in tukaj, kar govori, da je evharistija središče našega duhovniškega življenja.

V tradiciji sirskega meništva so menihi opisani kot tisti, ki so bili vedno na nogah in čuječi. To, kar je pri menihih pomenilo njihovo dolžnost, prepoznamo mi kot izraz duhovniškega poslanstva in kot pravilno razlaganje besed in 5. Mojzesove knjige: Duhovnik mora biti tisti, ki čuje, biti mora na straži pred silami teme in pred naraščajočo hudobijo. Svet mora držati buden za Boga. Duhovnik mora biti možat

nasproti tokovom časa in javnega mnenja, možat v zagovarjanju resnice, možat v prizadevanju za dobro. Stati pred Gospodom pomeni vedno tudi prositi za ljudi in posredovati za vse pri Očetu.

Duhovnik mora biti pravilno usmerjen, pogumen, neustrašen in pripravljen zaradi Gospoda sprejeti tudi žrtve, kot poročajo Apostolska dela, da so apostoli bili veseli, da so bili vredni trpeti zasramovanje zaradi Jezusovega imena (prim. Apd 5, 4).

Druga beseda iz evharistične molitve pa pravi:«Zahvaljujemo se ti, da ti smemo služiti«. Kaj to pomeni za nas?

V starozaveznem besedilu ima beseda služiti predvsem obredni pomen. Duhovniki morajo opravljati bogoslužje, ki ga predvideva Postava. To, kar duhovnik opravlja danes med slavljem evharistije, pa je služenje. Služenje je služba Bogu in ljudem. Čaščenje, ki ga je Kristus daroval Bogu, je bila popolna daritev v korist ljudi. V to čaščenje, v to služenje mora duhovnik vpeti samega sebe. Služenje izraža več stvari. Pomeni najprej, da je treba bogoslužje in delitev zakramentov pravilno obhajati po predpisih Cerkve in ne po svoji volji. Učiti se moramo dojemati bogoslužje v vsem njegovem bistvu in bogastvu, biti z bogoslužjem domači, tako da bo bogoslužje duša našega vsakdanjega življenja in dela. V tej iskreni in globoki povezanosti z Bogom naj ne bo nič izumetničenega. Če je bogoslužje eno od bistvenih duhovnikovih opravil, pomeni tudi, da moramo molitev zelo ceniti. Vedno, ko molimo, smo v Kristusovi šoli in združeni s svetniki vseh časov. Prav zato je krščansko bogoslužje že po svoji naravi tudi oznanjevanje. Po spremenjenju vedno rečemo: Tvojo smrt oznanjamo Gospod in tvoje vstajenje slavimo. Iz tega sledi, da moramo biti domači z Božjo besedo, jo ljubiti, premišljevati, študirati, živeti in jo oznanjati tistim, h katerim smo poslani. Nihče ni tako blizu svojemu Gospodu kot služabnik. Ta mu je blizu, prijatelj in

kot domačin. Ta domačnost pa prinaša s seboj tudi nevarnosti. Svete skrivnosti, ki jih obhajamo, lahko postanejo navada. In tako ugasne čudenje, čaščenje, spoštovanje in občudovanje. Ko smo pogojeni s tolikimi navadami, ne dojemamo več tistega skrivnostnega in presenetljivega, da je Bog navzoč med nami. Proti mlačnosti, ravnodušnosti v srcu in raztresenosti se moramo zavestno boriti.

Služiti pomeni tudi pokorščino. Služabnik je pokoren Jezusovi besedi: «Ne moja volja, ampak tvoja naj se zgodi» (Lk 22,42). Adamov greh je bil pravzaprav v tem, da je hotel uresničiti svojo voljo in ne Božje. Naša pokorščina je v tem, da verujemo, razmišljamo, govorimo in delamo skupaj s Cerkvijo, ki ji služimo. Sem spada tudi to, kar je Jezus napovedal Petru: Odvedli te bodo tja, kamor nočeš. To vodenje tja, kamor nočemo, je pomembna sestavina našega služenja. Prav to je tisto, kar nas dela svobodne in voljne v Božjih rokah. Biti voden, biti poslušen, biti pokoren pomeni bogastvo duhovnega življenja in ne zatiranje. Jezus Kristus kot pravi veliki duhovnik je postal in je hotel biti služabnik vsem. Apostolom je umil noge in jim izkazal ljubezen do konca. On se je spustil tudi k nam in nas povzdignil do duhovniškega dostojanstva. Biti pred njim in mu služiti pomeni vstopiti v poklicanost Božjega služabnika.

Sveta evharistija nas spominja na številne oblike našega služenja Bogu in ljudem . Na praznik svetega evangelista Marka se zahvaljujemo Gospodu za 60 let našega semenišča, kjer smo se učili in vzgajali za služenje. Govorimo z Marijo: Velike reči mi je storil Vsemogočni, njegovo ime je sveto.